

Mijn danklied, uitgesproken op de bruidspartij, aan den Bok te Renkum den 15de Mei 1852.

Door J.J. Cremer.

Cremer hield zijn trouwfeest in de "Herberg De Bock" in Renkum, waaraan een bierbrouwerij De Bok was verbonden. Aldaar heeft hij dit dankwoord uitgesproken. Zie voor meer info over de herberg De Bok de toelichting na het danklied.

Mijn danklied, uitgesproken op de bruidspartij, aan den Bok te Renkum den 15de Mei 1852.

-

Dank, dank, dat is de toon de weerklink van mijn harte;

Dank, dank, dat is het lied, der bruid aan mijne zij;

Den eersten dank aan God! Die ons in steé van smarte,

Een dag schonk vol geneugt, een toekomst, evenblij.

Naast God, den dank, aan U, O! ouders die 't verlangen,

Uws zoons niet hebt gestuit, maar hem uit liefde gunt,

Het voorwerp zijner min, als gade aan 't hart te prangen.

Ziet slechts of g'in zijn oog, den dank niet lezen kunt.

Gewis, zijn hart is vol, wat hebt gij dierbre moeder mij niet met zorg gekweekt; met teedre liefde en trouw, bewaakt, - en mij een God een liefdrijke albehoeder doen kennen, door u liefde. O! dank, dank, eed'le vrouw.

En Gij mijn' Vader, ja! zou wel een Vader leven, die zooveel warm belang voor zijne kind'ren voedt! Hetzij: - Doch 'k dank den Heer, die mij een Vader geven. Een Vader schenken wou, zoo eedel, mild en goed.

Dank, dank dat is de toon, die 'k luider wil doen klinken.

Dank, liefste, dierbren, dank, voor 't goede mij betoond;

Nooit zal zoo lang ik leef de liefde mij ontzinken, door kindermin alleen wordt oudermin beloond.

-

En zij mijn dierbre bruid zij stemt in mijne toonen,

En hoopt als dochter ook uw zorgen ruim te loonen.

-

En U den Vader, die bij 't klimmen uwer jaren, de jongste van Uw kroost, de lieveling van uw hart den jongeling geven wilt, om op de levensbaren, haar tot een hulp te zijn, een vriend in vreugd of smart,

U zij haár dank, mijn dank, zij heeft een diep gevoelen; van 't goede aan haar gedaan, van haare teerste jeugd. —

Gij woudt (*) zelfs door 't gemis, haar wáár geluk bedoelen en schenkt haar aan den vriend tot beider heil en vreugd.

-

Heb dank voor 't dierbaar kind en valt U 't scheiden zwaar,
Denk slechts: zij wordt bemind, 't was haar bestemming dáár.

-

Maar zou ook niet dat dank van mijne lippen vloeijen,
Aan U die mijner bruid, ten tweede Moeder waart.

Die haar het grootst gemis vergoede en op zaagt groeijen en voor haar menig bloem vol kleuren hebt gegaard.

Aan U die sinds den stond, dat ik háár mogt beminnen (die in mijn harte woont mij hartlijk, gul en goed) steeds uwe liefde gaaft waarbij ik veel mogt winnen, en met inschikkelijkheid mij vriendlijk hebt begroet.

Ook broeders, zusters U, schoon wij er hier ook missen, ook U zij mijnen dank, voor broeder, en zustermin.

'k was zelden maar krakeel, uw wenschen staft mijn gissen.

Gij mint ons zoo als wij, ook U met hart en zin.

Dank, magen, vrienden dank, voor wenschen en gebeden.

Wordt slechts de helft verhoord, ons trof geen leed op aard.

Doch dát kán zoo niet zijn en ruim zijn wij tevreden.

Zoo slechts de liefdezon ons wordt door God bewaard.

De liéfde kan het zijn! De vriendschap mag het wezen!

Gij gaft de blijken saam, maar ach! Vergeet het nooit.

Vaak wordt in blijden stond de vriendschapsband geprezen.

En op het zeerst gehecht; De vriendschapsvaan ontplooid.

Maar ach! Men gaat van een, men drukt elkaar de handen.

't Vaarwel! Klinkt door de zaal, waar 't vriendverbond weerklonk.

Men gaat ontroerd van een, en eenzaam zijn de wanden,

Die schouwden hoe aan 't maal men eeuwige vriendschap dronk.

En ach! Zal 't waarheid zijn?

Zal dan niet een verzaken, dien eed –

Ja! 't Is een eed, want já dat zij uw já.

Zal dan niet een van U zijn woord ten leugen maken,

Dat hij na jarental beschaamd van verre sta?

.... Neen! Neen! Geen Uwer neen!

Waar dwalen mijn gedachten,

De vrees, ja de angst deed slechts die twijfeling ontstaan.

Vergeving vrienden, neen, dat kan ik niet verwachten.

Ik wil, ik mag het niet, uw vriendschap blijft bestaan.

Heil! Heil! Dan allen saam.

Dank, dank voor tal van gaven

Voor wenschen, beden, dank, d'erkentnis heeft geen peil.

Gods Vaderzegen zij, met U tot aan Uw graven.

En dan in 's Heeren huis, dan driewerf driewerf Heil!

-

(*) moet zijn wilt

Deze tekening van D.A. Clemens uit 1825, 'Gezicht op Renkum', geeft een bijzonder tijdsbeeld van het dorp Renkum. Midden in het beekdal stroomt de lage beek langs de boompjes. Daarachter de hervormde kerk van Renkum en het grote gebouw rechts is vermoedelijk herberg De Bock, met aangebouwd de bierbrouwerij. Dit is nog in de tijd dat de herberg annex bierbrouwerij aan de zuidkant van de weg stond. De herberg De Bock wordt in 1649 voor het eerst genoemd. Het gebouw stond aan de zuidkant van de Dorpsstraat, aan het begin van de Bokkedijk. Bij de herberg hoorde een bierbrouwerij. Vanaf 1815 veranderde er veel in de directe omgeving. Willem Offenbergh kocht de herberg met een omringend gebied van 30 hectare. Hij liet het oude gebouw slopen en liet rond 1825 een nieuwe herberg aan de noordkant van de weg bouwen met de naam 'De Vergulde Bok'. Van 1851 tot 1866 vergaderde het gemeentebestuur van Renkum - in die tijd de dorpen Renkum en Oosterbeek - om beurten in De Vergulde Bok en De Vergulde Ploeg aan de

Benedendorpsweg in Oosterbeek. De familie Offenberg verkocht herberg annex bierbrouwerij in 1859 aan de heer Christiani.

Mijn Danklied.

uitgesproken op de bruids partij,
aan den Bok te Renkum,

den 15de Mei 1852.

Dank, dank, dat is de toon de meest dank van my,

Dank, dank, dat is het lied, der bruid aan
mijne Lij;

Den eersten dank aan God! die ons in
Hei van Smarte,

Een dag schonk vol genoege, een toe,
komt evenblij.

Naast God, den dank, aan U, O' Vader
die 't verlangen,

Uw zoon niet hebt gestuit, maar
hem met liefde gunt,
Het voorwerp zyner min als gade
aan 't hart te prange.

Ziet slechts of g'in zyn oog, den dank niet kunt
aan 't hart te prange.

Genis, zyn hart is oek, wat hebt gij dierbre
Maeder
Mij niet met zorg gekneekt; met teere
Liefde en trouw,
Berraakt, — en mij een God een liefdrij
Albehoadder
Daen kennen, door U liefde. O. dank,
dank, edle vrouw.
En gij mijn' Vader, ja! zoudmel een
Vader leven,
Die zooveel warm belang voor zijne
Kinderen draekt,
Het zij: — doch 'k dank den Heer, die
Mij een Vader geven
Een Vader schenken orou, zoo edel,
mild en goed.
Dank, dank dat is de toon, die kluis
gril daen klinken
Dank, liefde, dierbre, dank, voor 't goet
mij betoont;
Noch zal zoo lang ik leef de liefde
mij ontsien,

Door kindermis alleen wordt oudermis
beloond.

En zij mijn dierpre bruid zij sterft in
mijne loonen,
En hoort als dochter ook uw zorgen
te loonen.

En U den Vader, die bij t klimmen
umer jaren,
De jongste van uw kroost, de lie-
rling van uw hart
Den jongling geven wilt, om op
de levensbaren,
Haar tot een hulp te zijn, een vriend
in vreugd of smart,
U zij haar dank, mijn dank, zij
heeft een diep gevoel,
Van t goede aan haar gedaan, van
hare eerst. jeugd.

Gij wouwt 't zelf door 't gemis, haar vóór
geluk beduelen.
En schenkt haar aan den vriend tot
beider heil en vreugde.

Ik heb dank voor 't dierbaar kind en valk
U 't scheiden. Zwaar,
Denk slechts: Zij wouwt bemind, 't was
haar bestemming daár.

Maar zou ook niet des dank van
mijne lippen vloeijen,
Aan A die mijner bruid, ten troede
Alvaeder waart.

Die haar het grootst gemis vergaede
En op Zaagt groeijen
En voor haar menig blaem vol kleuren
hebt gegaard.

Aan U die sinds den stonde, dat ik haar
mugt beminnen
(Die in mijn harte woont, mij hardlijf gult en goed

(.) moet zijn milt.

Steeds uwe liefde gaapt waarbij ik
zeel moegt wrinnen,
En met inschiklykheid, mij vrendlyk,
hebt begraet.

Ook broeders, zusters U, schoon wy
er hier ook misen,

Ook U Zij mynen dant, voor broeder,
Lustermijn

I Was zelden maar kraakeet, Uur
menschen staaf myn gissen

Gy mint ons zoo als wy, ook U met
hart en zin.

Dank, magen, vrienden dank, voor
menschen en gebeden.

Wordt slechts de helft verhoord, ons
trof geen leed op aard.

Nach dat kan zoo niet zijn en ruim
Zijn vrij te treden

Zoo slechts de liefdeson ons wordt
door God bevaard.

De liefde kan het zijn; 'de vriendschap
mag het overeen!
Gij gaapt de blyken saam, maar ach!
vergeet het nooit
Daak wrondt in blyden stond de
vriendschaps band gepresen
En op het leest gehecht; 'de vriendschap
gaan ontplooid.
Maar ach! men gaat van een, men
duikt elkaar de handen
't waartmel! klinkt door de zaal, waar
't vriendverbond overklooft.
Men gaat ontruimd van een, en een,
Zaam zijn de vanden,
Die schouwen hoe aan 't maal men
leuwig vriendschap dronk.
En Ach! Zal 't waarkheid zijn? Zal
dan niet een versaken.
Dien eed — ja! 't is een eed, want
ja dat zij een ja.

Zal dan niet een van U zijn woord
ten leugen maken,
Dat hij na jaartal beschaamd
van verre sta?

Neen! neen! geen Uwer neen!
Waar dralen mijn gedachten,
De vrees, ja de angst, deest slechts die
twijfeling ontstaan,
Vergering vrienden, neen, dat kan ik
niet verwachten,
Ik wil, ik mag het niet, uw vriend-
schap blijft bestaan.
Heil! heil! dan allen saam, dank,
dank voor tal van gaven,
Voor menschen, leden, dank, Herken
Kris heeft geen peil,
Gads Vaderregen zij, met U tot
aan Uw granen,
En dan in 's Heeren huis, dan
driemalf driemalf Heil!

Laatst bijgewerkt: 9 januari 2019

www.jacobcremer.nl